

כלל גדול פרק שביעי שבת

בר א מיי פ"ב מהלכות
עבודת ה' א'
בה ב מיי פ"א מהלכות
שבת הלכה ח ופ"ז
מהלכות שגגות ה' א':

מוסף רש"י

דיבך וקטר וניסך
הבעלה אחת אינו חיוב
אלא אחת. וכל עבודותיה
בזהרה אחת הן, לא תעבדם.
הלך אין כחן חלק מלאכות
(סנהדרין ב). הרי לבו
לשמים. ולא השתחוה זה
לעבודת כוכבים לא מיד
ולא שגג הוא אלא לשמים,
שחי' לשמים נמכוין, ואפילו
היה יודע שזה ה"מ עובדת
כוכבים והוא משתחוה כבוד
לשמים אין כחן עונש. שהיי
אף משתחוה לית הכנסת לא
לית הוא משתחוה אלא לני
שקט שמו עליה (סנהדרין
טא וכו' ב"ריותא). ואלא
הדיו אנדרטי וסגרי ליה.
שחיה לנפש שחי' רגלין
לעשות בנפשות המלך והשוחה
אחת משתחוה לו לעבוד
המלך, ופעמים שעדיין אוחז
זה להלך חיה שיהי נעבד ולא
ידע שהוא נעבד והשתחוה
לו (סנהדרין טו). ואי לא
קבליה עליה באלוה. אלא
לנכוד המלך השתחוה לו
(טו). לא כלום הוא.
דלא לא אכין לשם עבודת
עשה לשם עבודת כוכבים
השתחוה דידיה לאו כלום
הוא (בריותא ג).

תום ישינ

א וי"א בדאמר אלי אתה
מורה רבא דחייב אפילו
מלאכה ומיראה דחייב קבל
עליו באלוה כיון דקאמר
אלי אתה א"ע"פ שאמר
באלוה ס"פ כח' ה' ה' ה'
ככל לא מעבד כשאר אלי
אתה אבל מקטרי דלוס לא
הי ככל לא מעבד ומיח'
בטנו למיח' אפי' הי"מ
לאוקמי באלו אתה הי"מ
מנחן מפרש דע"ז עכ"ל
דעבודה פ"א לשם ימי
זה אפי' מלאכה ומיראה:

מוסף תוספות

א. וזה מתעסק בעלמא
הוא לא נתכוין לשום דבר
של איסור ולא אלא אפילו
לשם מלאכה האסורה
ואמרין בברייתא. (יט).
אשר חטא בה פרט
למבטח.
ב. משמע. מוס' הל"ש.
ו. אבי רבא. מוס' הל"ש.
ד. ודכוותה מירי. ריע"ז.
ה. שנתכוין. מוס' הל"ש.
ו. אבל אסור. מוס' הל"ש.
ז. וליבא למימר דפלוג
היא דרבא ורבא דלא מוכר
לה הכא והתם, ולא עוד
אלא דהתם (בריותא כ).
איבא ברייתא דפסיקא
לשמואל דהניח ויהי דמי
שתי גרות דרולקא את
ככות נתכוין לככות את זו
וכה את זו או שנתכוין
לדולקא את זו והדליק את
זו פטור. והיינו שמואל.
יע"ז. ו. לפרש נתכוין
להגביה את התלוש כגון
שהיה סבור שעשבו זה
היה תלוש ונתכוין
להגביהו ונמצא מחובר
וחתכו, אבל נתכוין
לחתכו והיה סבור שהוא
תלוש בהא פליגי דאין זה
מתעסק. מוס' הל"ש.
ט. ודלפשי"ן] היה ליה
למימר דומיא דשבת. היו
לפני חלב ושומן ונתכוין
לאכול ושומן ואכל החלב.
זה אינו כי המחל שבט מאהבה ומיראה מה הוה קשה ליה לאביי.
מוס' הל"ש. י. לקרינא בריה. מוס' הל"ש. יד. ו. ואינו שכוה כל כך דמי מוכר ליה מוכר. לע"ע. ע' מוס' ד"ע ס"ה. יט. נאמר.
מוס' סנהדרין סא. יט. דאי בסתם עבודת כוכבים לא איצטרך דשמעינן ממתי. מוס' סנהדרין סא.

נתכווין להגביה את התלוש. פירש בקונטרס כגון סקין מוטל
בערוגה ירק ונתכווין להגביה וחתך את המחובר^א א"כ
הא"ב דפליגי^ב בנתכווין לחמוך את התלוש וחתך את המחובר^ב היינו
ח לחמוך תלוש^ב וחתך מחובר אחר אבל לחמוך מחובר זה וחתך מחובר
אחר משמע דחייב לכ"ע וקשה לר"מ
דצסק' פ' ספק אכל (ברכות יט.) אמר
שמואל המתעסק בחלצים ועריות חייב
שכן נהנה שצנת פטורי' למלאכת
משפצת אסריה מורה ומוכח התם
דאפילו בנתכווין ללקוט תאנה זו
וליקט תאנה אחרת פטר שמואל^א
ולקמן צפרק הוריק (דף יז.) פטר
ס (ט) רבא נתכוין לורוק ארבע זרק
שגנה כי לא אמר כל מקום שתרלה
שקט אחר דפטור ונראה לר"מ^א
נתנו וכל שכן בנתכווין לורוק צדד זה
זרק צדד אחר דלא נעשה כלל רגונו
או נתכוין לחמוך מחובר זה וחתך
מחובר אחר דפטור ונראה לר"מ^א
דהכא מייירי בנתכווין לחמוך תלוש
ונמלא שהוא מחובר וחותך מה שהיה
מתכוין אלא שלא היה יודע שהיה
מחובר ופליגי אפ"י ורבא בקרא
דאשר חטא בה דמוקי ליה רבי
לאישור צפרק ספק אכל (סס יט.)
פרט למתעסק והכי איתא התם
צדיקא דקאמר עלה לרבא משכחת
לה שנתכווין לחמוך את התלוש וחתך
את המחובר לאפ"י שנתכווין להגביה את
התלוש כו' ושמואל דפטר מטעם
מלאכת משפצת היינו בנתכווין לחמוך
מחובר זה וחתך מחובר אחר דלא נעשה
מחשבתו והשתא אמי שפיר
דקאמר ו) לקמן דמפרש שגג בלא
מתכוין דשאר מלות היכי דמי כגון
דסבור שומן הוא ואכלו דהיינו ממש
דומיא דשבת לפר"ט:^ב

הניחא לאביי דאמר חייב. פי'
הניחא לאפ"י בזה
דמשכחת גבי ע"ז שגג בלא מתכווין'
אבל מ"מ גם לאפ"י דהא מיתוקמא
צרייתא דשאר מלות היכי דמי כגון
שבת שפיר ומיראה נמי חייב והכי
איצטרך כסמוך לאוקמא אפ"י דאפ"י
שגג בלא מתכוין ה"ד דסבור רוק הוא
וצלעו^א. ע' באן לא בעא מיניה

נתכווין להגביה את התלוש וחתך את
המחובר פטור לחתוך את התלוש וחתך את
המחובר רבא אמר פטור אביי אמר חייב
רבא אמר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה
דאיסורא אביי אמר חייב דהא קמיכווין
לחתיכה בעלמא אמר רבא מנא אמינא לה
דחתיכה חומר שבת משאר מצות וחומר שאר
מצות משבת חומר שבת משאר מצות
שהשבת עשה שתיים בהעלם אחד חייב על
כל אחת ואחת מה שאין כן בשאר מצות
וחומר שאר מצות משבת שבשאר מצות
שגג בלא מתכווין חייב מה שאין כן בשבת:
אמר מר חומר שבת משאר מצות שהשבת
עשה שתיים בהעלם אחד חייב על כל אחת
ואחת מה שאין כן בשאר מצות היכי דמי
אילימא דעבד קצירה וטחינה דכוותה גבי
שאר מצות אכל חלב ודם הכא תרתי מייחייב
והכא תרתי מייחייב אלא שאר מצות דלא
מייחייב אלא חרד היכי דמי דאכל חלב
וחלב דכוותה גבי שבת דעבד קצירה
וקצירה הכא חרד מייחייב והכא חרד מייחייב
לעולם דעבד קצירה וטחינה ומוא' מה
שאיין כן בשאר מצות אע"ז ובררבי אמי
ד'רא"ר אמי יזבה וקטר וניסך בהעלמה אחת
אינו חייב אלא אחת במאי אוקימתא בע"ז
איבא סיפא חומר בשאר מצות שבשאר
מצות שגג בלא מתכווין חייב מה שאין כן
בשבת ה'היי שגג בלא מתכווין דע"ז היכי
דמי אילימא כסבור בית הכנסת הוא

והשתחוה לה הרי לבו לשמים ואלא ר'הווי אנדרטא וכו' וזה היכי דמי
אי דקבלה עליה באלוה מויד הוא ואי דלא קבלה עליה באלוה לאו כלום הוא
אלא מאהבה ומיראה הניחא לאביי ר'דאמר חייב אלא לרבא דאמר פטור מא'י
איבא למומר אלא באומר מותר משא"כ בשבת דפטור לגמרי ע"כ לא בעא מינ'י
רבא מרב נחמן אלא אי לחיובי הדא אי לחיובי תרתי אבל מפטרי לגמרי לא
אלא
רבא מרב נחמן כו'. וא"ת אמאי לא נעשה עיקר שבת^א דאינו חייב אלא אחת ולא הוי פטור לגמרי וי"ל דניחא ליה
לאתוי מרבא דמתפקא ליה בהעלם זה זה דלילמא אפ"י תרתי מייחייב דכי חוקי הכא צאומר מותר היינו בנתעלמה ממנו לפי שעה
דהיינו דומיא דהעלם זה זה בידו דפ"י דלאס לא נודע לו מעולם אסור בע"ז אינו ישראל כלל כיון שמודה בע"ז דדומק
לשעמדי צמיוק שנשבע לצין הערומים: רבא אמר פטור. ואם תאמר והא אומר צפרק בן סורר ומורה (סנהדרין דף עז. ד"ז)
וגילוי עריות ושפיכות דמים ירגו ואל יעבור אם כן אפילו לא מקבל ליה חייב ואין לומר דרבה לטעמיה דאמר במס' ע"ז דער"ז
ישמעאל (דף נד.) דאפילו בע"ז צניעה^ט וימי זהם ולא שימות זהם והא דקאמר רבא צפ"צ דכמוצות (דף יט.) גבי עדים שאמר
להם חתמו שקר כו' שאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש אלא ע"ז וגילוי עריות ושפיכות דמים ה"פ אפילו מאן דמחמיר לא
מחמיר אלא בע"ז ג'ע' ושפיכות דמים דאם כן טעמא דרבה דפטר הוי משום הכי מאי מיימי אפ"י צפ"ד' מיתות (סנהדרין סא.) מכמה
צרייתות לימא דאחיה כמ"ד צפרק בן סורר (סס עז.) ירגו ואל יעבור דפלוגתא דתנאי היא וי"ל דסבר רבא דאפ"י למ"ד דחייב למסור
את עצמו אם לא מסר עצמו לא מייחייב מיתה צבית דין וקשה לרשב"א דאמר רבא צפ"צ במסכת ע"ז^ט הכל היו ככלל לא מעבדם
שפטר לך הכתוב וחי זהם יאל אונם משמע דלא מפיך אלא אונם מיתה אבל שאר צונסין הוו ככלל לא מעבדם וחייב א' והכא פטור
אפ"י מלאכה ליתא אונם מיתה וי"מ דהתם דאמר ירגו ואל יעבור היינו בעתם אע"פ דלא מקבל עליה אלא הוה צפ"צ במסכת
דקעציד מאהבה ומיראה ה'הי נמי אפילו בע"ז ע"ז ששכל אין עובדין אותה אלא מאהבה ומיראה דומיא דאמר רבא דמיימי עלה
התם להם אי אתה משתחוה אבל אתה משתחוה לאדם כמוהן יכול אפ"י ועבד כהמן ת"ל לא מעבדם וקאמר רבא כהמן ולא כהמן
דאילו התם מיראה והכא לאו מיראה] ומהי"א גופא נמי יש ללקק דחייב אע"ג דלא קבל עליה באלוה דמשמע דאסר נעבד כהמן דומיא
דאדם שכמותך דשרי והיינו בלא קיבלו עליה באלוה ועוד^ט דאמר צפרק ד' מיתות (סנהדרין דף ס.) הפוער עצמו לפעור זו היא עבודתו
אע"ג דקא מתכוין לצווי"א הורוק אפ"י למרקוליס זו היא עבודתו אע"ג דקא מתכוין למירמגיה אלא דחייב אע"פ שאין מקבל עליו באלוה
ומינא יש לפרש אע"ג דקא מתכוין לצווי"א מכוין לעובדה דרך ציוון וצריגיה זו והא דלא דמי ראיית דאפ"י עובד ממשו
דסתם עובד כמדעתו דמי וא"ת ולמאי דפטר רבא אמאי לא השתחוה מרדכי להמן וי"ל כדאמרין במדרש ששתי זכרות היו על לבו ועוד משום
קידוש השם כדאשכחן צירושלמי במסכת צעזעית פ"ד כגון פסוק וולויתנס אחי שנתה להם נמי צדוקית צדוקית ולא קבלו מהס'^ט
באומר מותר. והא דמטעינן צפ"צ דמכות (דף ז. וסס) צפ"צ פסוק פטר לאונו מנת ששני בני גלות לדובא צבגנה כתיבי התם ולהכי
נמי אמר צסק' פ"צ דצ"ק (דף טו. וסס) היתה אפ"י מונחת לו בחיקו ולא הכיר בה מעולם לענין גלות פטור מבשגה לענין שבת פטור
משום דבעינן מלאכת מחשבת והשתא מיפוק ליה דגבי שבת נמי כתיב צבגנה אלא ודאי דוקא גבי גלות ממעטין משום דכתיבי צבגנה טובא:

נתכווין להגביה את התלוש. כגון דנפל סקין בערוגה הירק ונתכווין
להגביה: וחסך את המחובר פטור. דכתיב אשר חטא בה' ודרשנין
צרכיותם פ' פרט למתעסק בדבר אחר ועשה דבר זה. וסוגר היכי דמי
כגון שנתכווין לכך אבל שגג דסבר שאין היום שבת או סבר שמלאכה
זו מותרת וזה מתעסק בצבגנה היה
ולא צמתיכה: דהא לא איכוין אחסיכה
דאיסורא. צבגנת שבת או צבגנת
מלאכות אלא מתעסק צמתיכה הימר
הוה שידוע שהוא שבת ויודע שצמתיכה
מחובר אסור: משא"כ צבגנת שבת.
כולה מפרש לה ואזיל: שגג בלא מתכווין.
לקמן מפרש לה: חנן וס. דומיא דטמיחה
וקצירה שקט שני גופין: אלא גבי שאר
מלות היכי דמי. דפטור: כגון חנן וס.
דהעלם אחד: דרבי אמי. צמכת
סנהדרין צפרק ד' מיתות^ט יליף
למילמיה מקרא דאין חילוק חטאות
לערוס: והשתחוה לה. והיינו שגג.
שהיא ע"ז בלא מתכווין שלא נתכווין
להשתחוות לע"ז: הרי לבו לשמים.
ומה חיוז יש כאן אפ"י דע שהוא ציט
ע"ז והשתחוה צו' לשמים אין חיוז
כאן: אנדרטא. זורת המלך שעושין
לכבוד המלך והשתחוה לה ולא לשם
אלהות: מאהבה ומיראה. מאהבת
אדם או מיראת אדם השתחוה
לע"ז. וקרי ליה שגג בלא מתכווין
כלומר שגג צבאי דסבור כיון דאין
מתכווין לצו לאלוה מותר: אלא
צאומר מותר. כגון גר שתגמיר
צין הנכרים כסבור שאין ע"ז
צמורה וקרי ליה שגג בלא מתכווין:
דפטור לגמרי. צמתיכה: עד כאן
לא קצעי מיניה רבא מרב נחמן.
העלם זה זה בידו מהו לעיל בפירקין
(דף ע. ד.) דהיינו אומר מותר דאמר אין
שבת צמורה היינו העלם זה זה:
דסבור

והשתחוה לה הרי לבו לשמים ואלא ר'הווי אנדרטא וכו' וזה היכי דמי
אי דקבלה עליה באלוה מויד הוא ואי דלא קבלה עליה באלוה לאו כלום הוא
אלא מאהבה ומיראה הניחא לאביי ר'דאמר חייב אלא לרבא דאמר פטור מא'י
איבא למומר אלא באומר מותר משא"כ בשבת דפטור לגמרי ע"כ לא בעא מינ'י
רבא מרב נחמן אלא אי לחיובי הדא אי לחיובי תרתי אבל מפטרי לגמרי לא
אלא
רבא מרב נחמן כו'. וא"ת אמאי לא נעשה עיקר שבת^א דאינו חייב אלא אחת ולא הוי פטור לגמרי וי"ל דניחא ליה
לאתוי מרבא דמתפקא ליה בהעלם זה זה דלילמא אפ"י תרתי מייחייב דכי חוקי הכא צאומר מותר היינו בנתעלמה ממנו לפי שעה
דהיינו דומיא דהעלם זה זה בידו דפ"י דלאס לא נודע לו מעולם אסור בע"ז אינו ישראל כלל כיון שמודה בע"ז דדומק
לשעמדי צמיוק שנשבע לצין הערומים: רבא אמר פטור. ואם תאמר והא אומר צפרק בן סורר ומורה (סנהדרין דף עז. ד"ז)
וגילוי עריות ושפיכות דמים ירגו ואל יעבור אם כן אפילו לא מקבל ליה חייב ואין לומר דרבה לטעמיה דאמר במס' ע"ז דער"ז
ישמעאל (דף נד.) דאפילו בע"ז צניעה^ט וימי זהם ולא שימות זהם והא דקאמר רבא צפ"צ דכמוצות (דף יט.) גבי עדים שאמר
להם חתמו שקר כו' שאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש אלא ע"ז וגילוי עריות ושפיכות דמים ה"פ אפילו מאן דמחמיר לא
מחמיר אלא בע"ז ג'ע' ושפיכות דמים דאם כן טעמא דרבה דפטר הוי משום הכי מאי מיימי אפ"י צפ"ד' מיתות (סנהדרין סא.) מכמה
צרייתות לימא דאחיה כמ"ד צפרק בן סורר (סס עז.) ירגו ואל יעבור דפלוגתא דתנאי היא וי"ל דסבר רבא דאפ"י למ"ד דחייב למסור
את עצמו אם לא מסר עצמו לא מייחייב מיתה צבית דין וקשה לרשב"א דאמר רבא צפ"צ במסכת ע"ז^ט הכל היו ככלל לא מעבדם
שפטר לך הכתוב וחי זהם יאל אונם משמע דלא מפיך אלא אונם מיתה אבל שאר צונסין הוו ככלל לא מעבדם וחייב א' והכא פטור
אפ"י מלאכה ליתא אונם מיתה וי"מ דהתם דאמר ירגו ואל יעבור היינו בעתם אע"פ דלא מקבל עליה אלא הוה צפ"צ במסכת
דקעציד מאהבה ומיראה ה'הי נמי אפילו בע"ז ע"ז ששכל אין עובדין אותה אלא מאהבה ומיראה דומיא דאמר רבא דמיימי עלה
התם להם אי אתה משתחוה אבל אתה משתחוה לאדם כמוהן יכול אפ"י ועבד כהמן ת"ל לא מעבדם וקאמר רבא כהמן ולא כהמן
דאילו התם מיראה והכא לאו מיראה] ומהי"א גופא נמי יש ללקק דחייב אע"ג דלא קבל עליה באלוה דמשמע דאסר נעבד כהמן דומיא
דאדם שכמותך דשרי והיינו בלא קיבלו עליה באלוה ועוד^ט דאמר צפרק ד' מיתות (סנהדרין דף ס.) הפוער עצמו לפעור זו היא עבודתו
אע"ג דקא מתכוין לצווי"א הורוק אפ"י למרקוליס זו היא עבודתו אע"ג דקא מתכוין למירמגיה אלא דחייב אע"פ שאין מקבל עליו באלוה
ומינא יש לפרש אע"ג דקא מתכוין לצווי"א מכוין לעובדה דרך ציוון וצריגיה זו והא דלא דמי ראיית דאפ"י עובד ממשו
דסתם עובד כמדעתו דמי וא"ת ולמאי דפטר רבא אמאי לא השתחוה מרדכי להמן וי"ל כדאמרין במדרש ששתי זכרות היו על לבו ועוד משום
קידוש השם כדאשכחן צירושלמי במסכת צעזעית פ"ד כגון פסוק וולויתנס אחי שנתה להם נמי צדוקית צדוקית ולא קבלו מהס'^ט
באומר מותר. והא דמטעינן צפ"צ דמכות (דף ז. וסס) צפ"צ פסוק פטר לאונו מנת ששני בני גלות לדובא צבגנה כתיבי התם ולהכי
נמי אמר צסק' פ"צ דצ"ק (דף טו. וסס) היתה אפ"י מונחת לו בחיקו ולא הכיר בה מעולם לענין גלות פטור מבשגה לענין שבת פטור
משום דבעינן מלאכת מחשבת והשתא מיפוק ליה דגבי שבת נמי כתיב צבגנה אלא ודאי דוקא גבי גלות ממעטין משום דכתיבי צבגנה טובא:

א) כריות יט. י. ב) ולפ"ט
מוס' לעיל כ. ד"ה גורא וכו'
עוד לעיל ע. ד"ה נודע ולמ"ט
ה"א"ש פרק הוה"ס יט ע"ל
מלוי ככל הגמ' שמקדים רבא
לאפ"י כי אפי' מלך קודם רבא
ע"פ וכו' עוד בשאר דוכתי
א"כ יש לגרס הכא אפי' אמר
ו'ו' או דל"ל רבא אמר פטור
ו'ו' אמר רבא מנא אמנא לה
ו'ו' ע"ע מ"ט פסחים מה.
על הגליון. א) סנהדרין סב.
ד) סנהדרין סב. (ט) סס סא.
ז) סנהדרין סב. (י) סס.
זכריות א. א) סס.
א) ויקרא ד. ח) דף יט. ג.
ט) דף סא. א) צפ"כ. לכו.
ז) ע"פ שפ"ל רבינו. (ט) דף
דנ"ג. ח) וע"י תוספות
סנהדרין סא. ד"ה רבא אמר,

הגהות הב"ח

(א) תום ד"ה נתכוין וכו'
לחמוך תלוש זה וחסך:
(ב) בא"ד צפ' הורוק פטר
רב אשי נתכוין וכו':
(ג) בא"ד והשתא אפי' שפיר
לקמן כפ"ל ותיבת דקאמר
נמקם:

גליון הש"ס

גמ' יהודא אנדרטא. ע"י מנ'
ע"ז דף מ ע"פ מורה'
ובגמ' נרדטי:

רב נסים גאון

ורא מאהבה ומיראה,
הניחא לאביי דאמר חייב
אלא למאן דאמר פטור
מא איבא למימר.
ופלוגתא דאביי ורבא
משכחת במסכת סנהדרין
(ט"ז בפרק ד' מיתות איתמר
הש"ס ו"א מאהבה ומיראה
אבי אמר חייב ורבא אמר
פטור. אביי אמר חייב דהא
פליח. רבא אמר פטור דלא
קבלה עליה באלוה. אי
קיבלה עליה אין ויא לא לא.

רבינו חננאל

אימור נתכוין להגביה את
התלוש וחתך את המחובר,
לכולו עלמא לא מחייב
קרוב דהא לא מתכוין
למלאכה דאית בה איסורא,
אלא להגביה בעולם נתכוין,
אע"פ שחותך את המחובר
לא קרין ביה נפש כי
חטאת בשגגה. ואלו הוו
חוטאי בשגגה אלא מתכווין
למעשה מביא ליד חטא,
והוא אינו יודע שהוא
חוטא. אבל אם נתכווין
לחתוך את התלוש שהוא
מחובר ונדמן לו מחובר
וחתכו, רבה אמר פטור
ד"ל שאינו קורא ביה
נפש כי חטאת בשגגה אלא
בוטן שמתכווין לדבר אסור
שקריא שורג באיסור,
וזה לא נתכוין אלא
לחתיכת תלוש. באביי אמר
חייב דהוא מכוון לחתיכה
בעלגא ושי בחתיכה אסור.
וסבר אביי שאין צריך
להתכוון במעשי לדבר
שהוא באיסור, אלא כל
מעשה שיש מינא איסור,
אף על פי שלל נתכווין
לדבר שיש בה איסור כיון
שנדמן לו דבר איסור
הריני קורא בו כי חטאת
בשגגה. וכן לענין נתכווין
לורוק שחית וזרק ד',
לרבה פטור דהא לא
נתכוין לדבר האסור בשגגת
איסורו אע"פ שמתכווין
למקצתו, וסבר ליה צריך
להתכוון לכל האיסור
בשגגת איסורו, ולאבי
חייב דהא נתכוון לוריק

ונדמנה לו וריקה אסורה. אמר (רבא) אמר אמינא לה דפטור, דתניא חומר בשבת משאר מצות, משתחוה לאלוהים וכו'. וזהו תנאי שבת שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין כן בשאר מצות. חומר בשאר מצות, משאר מצות שגג בלא מתכווין חייב, משא"כ בשבת. ואוקומא
דשגג בלא מתכווין בשבת דפטור (מכא"ה דנתכווין לחתוך את התלוש וכו'). ורייקא את מתינתא כרבה דאמר נתכווין לחתוך את
התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכווין לחתיכה (דאיסורא) ודקאמר רבא דאמר פטור משא"כ בשבת. ואוקומא
בשבת חייב שתיים, ובשאר מצות כי האי גונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אלימא] קצר וטחן בשבת, כיצא בו בשאר מצות
חייב שתיים מה שאין